

[Inger Gautier Schmit.]

Forslaget, som Tilfældet er. Jeg kan jo kun beklage, at et enkelt Medlem indenfor den konservative Gruppe, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, her danner en Undtagelse, idet jeg vilde have anset det som særdeles værdifuldt, om hele Folketinget kunde have været enigt om Lovforslaget. Denne Afvigelse, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard er Udtryk for, kan jo tænkes fortsat i det høje Landsting, og dette maa jeg meget beklage. Jeg vil haabe, de Vanskeligheder, der maatte vise sig, vil kunne overvindes, idet Lovforslaget, som det nu fremtræder, efter min Mening kan siges at have undergaaet store Forbedringer fra det oprindelige, og jeg vil haabe, at det maa kunne samle det høje Landsting i fuld Enighed.

Venstre har under Arbejdet i det sidende Udvalg om det kongelige Teaters Drift haft tre Formaal. For det første at finde en praktisk og forstandig Ordning, saaledes at Teatret kom til at ligge i gode Folder, kan jeg sige, og blev ledet af en Mand, der stod med det fulde Ansvar, baade økonomisk og kunstnerisk. For det andet har vi ønsket at betrygge det kunstneriske Omraade paa Teatret, saaledes som det er udtrykt gennem Formaaalsparagraffen. Og for det tredje — og det er ikke det mindst vigtige Punkt — har vi ønsket at fastslaa, at Vejen tilbage til Statskassen er lukket, hvis denne Ordning ikke lykkes. Dette sidste lægger vi fra vor Side ikke mindst Vægt paa og har lagt særlig Vægt paa ved den Indsættelse af § 18, som jo er tiltraadt af det øvrige Udvalg.

Det har under Udvalgsarbejdet været os magtpaaliggende at klare Kompetenceforholdene mellem de forskellige Faktorer: Ministeren, Direktøren og Kontroludvalget, og ved de Omposteringer, der har fundet Sted af Paragrafferne, har der særlig været taget Sigte paa, at disse Faktorer kom til at staa i det rette Forhold til hinanden. Derfor har vi ønsket, at de Paragraffer, der omhandler Direktørens Virksomhed, kommer paa en fremskudt Plads i Forslaget, og at Kontrollkomiteen placeres saaledes, at den kommer bagefter Direktøren, idet vi synes, det giver det rette Udtryk for, hvorledes disse to Faktorer kommer til at staa overfor hinanden. Der er indføjet en Ændring med Hensyn til Kontrollkomiteens Kompetence, en Ændring, som vi fra Venstres Side kun med stor Betænkelighed er gaaet med til, og jeg tror, vi heri har den højtærede Ministers Sympati. Ministeren kommer nemlig ved

den Ændring, der her er indført, i ret stærk Uoverensstemmelse med sin oprindelige Opfattelse af denne Kontrollkomité's Opgave. Udvalget har stillet Ministeriet og Ministeren forskellige Spørgsmaal for at klare alle disse Forhold, og Ministeren har paa et Spørgsmaal om Kontrollkomiteens Opgaver og Kompetence udtalt, at han ønskede, at den skulde være indskrænket til Indgreb paa de økonomiske Omraader, men ikke paa det kunstneriske, idet Ministeren udtalte, at det repertoiremæssige Ansvar hviler paa Chefen og paa ham alene, og at der ikke gives Tremandsudvalget nogen Pligt eller Myndighed med Hensyn til de repertoiremæssige Forpligtelsesopfyldelse eller i det hele taget med Hensyn til Repertoiret som saadant. Naar Ministeren nu er gaaet med til denne Ændring, som giver Kontroludvalget en vis Anledning til at udtale sig overfor Ministeren med Hensyn til Teaterchefens kunstneriske Dispositioner, har Ministeren altsaa her fraveget sit oprindelige og principielle Standpunkt. Vi fra Venstres Side har beklaget dette, men da man gerne i Udvalget har villet⁹ bøje sig overfor hinanden, har vi ogsaa til Slutning kunnet gaa med til denne Ændring.

Den nye § 18, som er indført, udfylder en overordentlig stor Mangel ved det oprindelige Lovforslag, idet det oprindelige Lovforslag absolut intet udtalte om, hvad der vilde ske, hvis Ordningen skulde vise sig ikke at bære. Man kom da, om jeg saa maa sige, ud i det tomme Rum, det vil sige, man kom tilbage til Ordningen af 1911, og om denne udtaler det samlede Udvalg, at denne Ordning ønsker man under ingen Omstændigheder at komme tilbage til. Derfor er Ændringsforslaget, som viser sig i § 18, absolut heldigt for hele Lovens Affattelse, idet der her gives ganske bestemte Direktiver med Hensyn til, hvorledes man har at forholde sig, hvis Ordningen ikke viser sig at kunne holde, idet der her træffes den Bestemmelse, at Loven af 1911 simpelt hen bortfalder et Aar efter, at Opløsningen af „Dobbeltscenen“ har fundet Sted. Der har indenfor Udvalget været en lidt forskellig Opfattelse af, hvorvidt dette Ord „Opløsning“ kunde udtrykke det samme som Bortfald af „Dobbeltscenen“, men Ministeren har forsikret Udvalget om, at disse Ord udfylder hinanden, at disse Ord i og for sig udtrykker det samme, og man har derfor frafaldet Ønsket om at faa dette ganske bestemte Ord „Bortfald“ ind i § 18. Jeg haaber, den højtærede Minister vil bekræfte dette.